

INTERVJU, PONEDELJEK, 6. APRIL 2020 HELENA PETERNEL PEČAUER

Intervju: **Glorjana Veber**

Zdaj je čas, da najdemo novega človeka v sebi

■ INTERVJU, © PONEDELJEK, 6. APRIL 2020 👤 HELENA PETERNEL PEČAUER

Nova knjiga dr. **Glorjane Veber**, zbirka akašejk, ki jo je naslovila Modróko, je tik pred izidom. Ker sovpada s hudo krizo, s smrtnim strahom, ki ga med ljudi po vsem svetu seje koronavirus, jo je posvetila, vsem, ki jih je prizadel. Številke o obolelih in umrlih so nepredstavljive, ljudi hromi negotovost, mnogi doživljajo hudo psihično stisko ... V tem neprijaznem času vsi še kako potrebujemo kakšno spodbudno, modro misel, kakšno akašejko. O njih smo se pogovarjali s priznано avtorico, umetnico, literatinjo, doma in v tujini nagrajeno pesnico, ki je tudi politologinja, sociologinja in doktorica družboslovnih znanosti, ki med drugim pravi: »To je pika. Tako izgleda naša Zemlja od daleč. In tako izgleda naše človeštvo. Lahko se obrnemo stran od človeštva. A pika in človeštvo na njej bosta ostala. In mi ga bomo živeli.«

Ni človeka na svetu, ki se ga koronavirus ne bi dotaknil. Kako vi doživljate in preživljate te težke trenutke?

Moram reči, da sem zelo mirna. Zagotovo je v teh trenutkih bistveno, kako smo ljudje notranje močni in koliko smo pred tem delali na sebi. S tem, ko sprejmemo, da je povsem naravno, če se počutimo ogroženi, prestrašeni, obupani, smo na pol poti k pozitivni spremembi. Osvobodimo se teže napora in odpora, ki nas stiskata v nemoč in krč. Poglejmo, kako v naravi vse poteka v tihem redu in sožitju. Roža sodeluje z vetrom. Narava nas nenehno uči o optimalnem delovanju družbe in človeka. Pri meni se je spremenilo le to, da zdaj opravljam službeno delo od doma. Prvi teden je bil izredno pester in nepredvidljiv, a kriznih položajev sem vajena. Če pogledam širše, vidim, da prihaja na dan kolektivno nezavedno. Vse kar je bilo v kakršnem koli smislu potlačeno v nas, je v tem obdobju potencirano. Ko se počutimo ogrožene, ljudje navadno napadamo še bolj. In to počnemo vse do točke, do tistega dna, ko se čustveno popolnoma izkašljamo, izpraznimo. In ta praznina je poligon za pogled vase, samorefleksijo in postavitev novih temeljev. Zemlja se je z virusom »zaprla«. Čas je, da potrkam na vrata, ki jih nosimo v sebi.

Verjetno je moč skupnosti v takšnih razmerah še kako pomembna, kot diplomirana sociologinja, politologinja in doktorica družboslovnih znanosti to dobro veste. Kako smo se po vašem mnenju izkazali Slovenci?

Pojav koronavirusa smo jemali premalo resno. Bile so počitnice, hodilo se je v Italijo, potrebno je pa vzeti v zakup tudi človekovo prevečkrat brezbržno in naivno naravo, da dokler se dogaja 'samo' pri sosedih, je kavč naše domače deželice varen. Ker smo bili do zdaj prežeti z udobjem, je bilo za naš pohlep in razvajenost nujno, da zaprejo trgovine. Spregledati moramo, da je moderen približek duhovnosti egoistično naravnan, s tem ko promovira, naj na prvo mesto postavimo sebe. Takšen vrednostni sistem je bil k nam uvožen in hrani naš kapitalistični duh. Na prvo mesto je treba postaviti sočutnost, v njej je dovolj prostora tako za nas kot za druge. Čas je, da pogledamo lastnemu egu in požrešnosti v oči, da se izkažemo v soočanju z novim duhovnim in kolektivnim položajem. Kot država oziroma narod nismo niti po osamosvojitvi, kaj šele pred njo, doživeli katarze. Brez nje resnična družbena sprememba ni mogoča. To je tako, kot če ne bi izkoreninili plevela in med njega pač malo sejemo ... Slovenci tudi radi gledamo v nebo, kdaj se bo spremenila država 'tam zgoraj', ne da bi se spremenili sami, državljani, 'tu spodaj'. Tudi to ne gre. Svet ne čaka, da ga bomo rešili, svet deluje. To pomeni, da je odgovornost slehernega izmed nas, da se odpre v zavedanje in tako se bo odprlo kolektivno zavedanje. Enako je v politiki. Temelji na tekmovanju v različnih prepričanjih, ki so igra retorike in pridobivanja glasov. V njej sodelujemo večinoma brez predhodnega neprizadetega razmisleka. Izgubljam energijo, položaji pa se skozi zgodovinska obdobja samo oblačijo v druge obleke in si nadevajo druge maske na obraze. Zdaj ni čas za filozofiranje o rdečih, zelenih, oranžnih in ne vem kakšnih še ter za neskončna polemiziranja o dolgoročnih apokaliptičnih izidih. To je odgovornost do trenutnega položaja. Zavedati se moramo, da bo čas za evalviranje, ko bo to končano. Seveda je pomembna previdnost, sklepanje o razvoju dogodkov, ki bodo z neko verjetnostjo, glede na trenutne ukrepe, sledili. A vse v pravi meri in z zdravo pametjo, brez obsojanj in napadov. Vrednotili bomo, ko bo najhujše mimo. Sedli bomo za mizo in se s trezno glavo in zavedanjem, kaj smo se naučili, podali naprej.

Mnoge je pandemija koronavirusa povsem ohromila. Čustveno, duhovno in psihično so čisto na dnu. Družabna omrežja so polna pretresljivih zapisov, ljudi mučijo negotovost, nemoč in panika. Vi verjamete v moč pozitivnih misli. Ste njihove zdravilne učinke že kdaj prej izkusili?

V zgodnjem otroštvu sem se srečala s prvimi spontanimi duhovnimi izkušnjami. Kot otrok seveda ne razmišljaš, kaj pomenijo in kaj so. V osnovni šoli sem ugotovila, da tega ni na naših izobraževalnih urnikih, zato sem brskala sama. Duhovni svet me je torej zaradi doživetih duhovnih izkušenj vedno zelo zanimal, posledično tudi delovanje miselnega sveta, iskala sem tudi zunanje dokaze zanj. Spoznala sem, da najpomembnejše znanje ne prihaja iz knjig, ampak iz drugih virov, iz kozmične zavesti, in da lahko s tem znanjem komuniciramo na energetski ravni. Ob koncu osnovne šole sem zbolela za epilepsijo, a je nisem poistovetila s pojmom 'bolezen'. To je bil za moje telo in dušo velik in hvalevreden šok, resetirala sem se in rodila na novo. Vse se je odprlo v prej manj znane ali nepoznane dimenzije, izostrilo se je zaznavanje, občutljivost do energij, informacij in podobno. Spontano sem začela izvajati 'nekakšne' meditacije, transcedentalna potovanja so bila jasnejša in močnejša. Skozi življenje je epilepsija izzvenela, kozmično v telesnem pa se je okrepilo. Danes sta pri večini duh in telo 'zaletavata' drug v drugega, namesto da bi se združevala. Če ju bomo znali združiti, se bomo 'pozdravili', ne le kot posamezniki, tudi kot družba. Zdaj smo v izolaciji, priložnost je idealna – potrebovali smo jo.

Vaša nova knjiga, ki je tik pred izidom, je gotovo plod vaših dosedanjih izkušenj. Tokrat ste v njej zbrali 500 akašejk. Bi nam lahko razložili ta pojem?

Zapisane misli so poimenovane akašejke zaradi njihovega izvora. Izraz Akaša je zelo star, izvira že iz sanskritskih zapisov, kjer Akaša predstavlja pojem za primarno substanco, eter, vesolje, prostor, nebo ... Iz nje vse izvira in vse prežema, je bistvo, esenca in vse življenje je povezano z njo. Ničelno polje Akaše ali 'A-polje' so definirali kot nespremenljiv spomin vesolja, ki vsebuje energije, iz katerih vse izvira, atomi, planeti, galaksije, živa bitja, zavest. Različne civilizacije in religije so se ukvarjale z njim, a seveda človekova narava teži za znanstvenimi dokazi. Prva bolj oprijemljiva sklepanja in ugotovitve so se začela pojavljati v začetku 20. stoletja. Leta 1927 je fizik Werner Heisenberg prvi objavil znanstveno tezo, da v vesolju obstaja bazična energija, ki je vir vseh pojavov. Znanstveniki so dokazali, da smo ljudje energetska bitja, da energije v nas ni mogoče uničiti, se zgolj transformira iz ene oblike v drugo. Iz tega polja, ki ga navajam, izhajamo. Ne moremo se odtujiti od njega, obstaja, če se ga zavedamo ali ne, na nas pa je, da raziščemo njegove neslutene razsežnosti. Tudi nedavna odkritja kvantnih fizikov so v našem dinamičnem vesolju prepoznala obstoj Akaše. Poimenovali so jo univerzalno informacijsko polje, ki je nosilec informacij v vesolju, oziroma kozmična zavest, nekateri jo imenujejo tudi drugače. V praksi to pomeni, da lahko zavestno in z ustreznim zavedanjem sprejemamo informacije iz vesolja. Ko meditiramo, se lahko na primer povežemo s tem poljem, v nas pa pride znanje, ki ga nismo nikoli prej imeli. Gre za senzibilnost do te komunikacije. Ta od nas zahteva čisto duhovno zavest, kar se sliši enostavno, a je vse prej kot to. Branja Akaše in njenih informacij so se skozi zgodovino posluževali veliki umi, najbolj znan med njimi je bil Nikola Tesla. Danes ga poznamo po številnih izumih, njegova duhovna pot pa je javnosti manj znana. Učil se je pri svojem prijatelju, velikem hinduističnem duhovnem učitelju 19. stoletja, Swamiju Vivekanandi. Z njegovo pomočjo je Tesla začel odkrivati bogato dediščino znanja o energiji, ki so zapisana že sanskritskih rokopisih, hkrati pa mu je pomagal razvijati zavedanje za dostop do znanja iz akaškega polja. Tudi svetovno znan irski pesnik William Butler Yeats je svoje življenje posvečal globokemu duhovnemu raziskovanju in v njem odkrival pomembna nova znanja za svoje ustvarjanje.

Tudi vas smo doslej poznali predvsem kot izjemno, iskrivo pesnico in brali vaše pesmi. Zadnja leta ste nastopili na mnogih mednarodnih festivalih v tujini, vaša dela so prevedena v približno 30 jezikov, leta 2017 ste med drugim prejeli tudi naziv vitezinja poezije ... Tokrat ste se lotili drugačnega žanra. Kako so se v vas rodile modre misli?

Poezija me je spremljala od malih nog. Ko sem jo ustvarjala, sem skozi leta opazila, da je vedno nekaj korakov pred menoj. Izvirala je iz mojih duhovnih izkušenj, roka je samo zapisovala, a takrat o tem nisem razmišljala. Nisem pomislila, da bom kdaj zapisovala takšne misli, še manj, da bi jih samooklicala za modrosti. Potem pa sem leta 2018, po težkih življenjskih preizkušnjah, odpotovala v Grčijo, kjer sem se dejansko popolnoma prepustila naravi in jo prosila, naj me prepoji z energijo, naj mi pove, kar mi ima povedati. Veliko sem meditirala, brez kakršnega koli razmišljanja in pričakovanja. Pustila sem le, da sta telo in duh sprejemala različne informacije. Ko sem se vrnila domov in se prepustila običajni rutini, sem drugi dan postala neznosno utrujena, ob zame zelo neobičajni uri sem se odpravila spat. Le mislila sem, da bom spala, a sem pri čisti zavesti doživela nepozabno duhovno izkušnjo. Seveda pa so tudi te različne. Nekatere so močnejše, človeka močno in temeljno spremenijo, druge so manjše, kot nekakšni svetilniki, smernice, tudi opozorila. Izkušnja, o kateri govorim, je trajala približno 45 minut. Ni lahko opisati doživetega, v besedah je to izmuzljivo, dosegljivo je v tišini in osami. Energija in vsebina, ki sta prišla vame, sta bili tako močni, da sem odhitela v svojo knjižnico, niti računalnika nisem odprla, misli, ki so prihajale v moje telo, sem ročno zapisovala, dobesedno na vsak papir, ki mi je prišel pod roko. Trajalo je štiri dni, podnevi in ponoči, brez predaha. Morala sem izkoristiti odprt kanal, pustila teči komunikaciji z Akašo. Zatem sem padla v globok spanec. Ko sem se čez nekaj dni vrnila v knjižnico, sem 'odkrila' neke papirje, in šele, ko sem jih začela pospravljati, sem jih začela malo brati in zdelo se mi je čedalje bolj zanimivo. Nekako spontano sem kakšno misel komu povedala, začela sem jih prepisovati ... Nisem pomislila, da bi jih izdala v knjigi, a so me naslednji tedni in meseci z določenimi signali, dogodki in spodbudami mnogih, tudi z nepričakovanimi

navdušenimi odzivi na Facebooku, nagovorili, da jih vendarle objavim v tiskani obliki. Rekla sem si: »To se očitno mora zgoditi, naj gre, kamor želi iti.« Tako je nastala knjiga akašejk Modróko, od pisanja do danes je minilo dve leti, teklo je počasi, naravno. Vse zapisano je energija, je vibracija, ki nam kaže pot in potrebuje svoj čas.

Vendarle ste knjigo načrtovali in pripravljali že pred pojavom koronavirusa. Ko ste kasneje spremljali njegovo razsežnost in posledice, ste se v nekem trenutku odločili, da jo boste posvetili vsem, ki jih je prizadel. Kaj vas je navdihnilo?

Spet se vračam k otroštvu, kajti že takrat je bil moja fascinacija človek in posledično svet, v katerem živi. Spomnim se, da sem kot osnovnošolka, med drugim, pisala v Belo hišo, naj v času vojne pomagajo ljudem v Bosni. Skušala sem pač nekako prispevati, vedno sem se odzivala na dogajanja, na svet v katerem živimo. Podobno se je zgodilo z mojo zadnjo knjigo V bližini tišine, ki je lani izšla v tudi Bangladešu. Zgodovina tega naroda je zelo močno vplivala name. Ko sem izvedela, koliko ljudi je leta 1952 žrtvovalo svoje življenje za to, da so lahko uporabljali materni jezik, sem želela knjigo posvetiti tem ljudem. Tako sem čutila in bangladeškega urednika vprašala, ali smem. Sedaj pri koronavirusu ni nič drugače. Vezni člen knjige Modróko je človek – nov človek, rojen iz starega. Da bi razumeli naše zdajšnje življenje, kam gremo, kaj to pomeni, nas mora čim več dvigniti svojo zavest. Vprašati se moramo, kako si lahko pomagamo sami, ko nas bremenijo stres, strah, nezadovoljstvo, tesnoba, razočaranja in mnoge druge težke negativne izkušnje. Modróko pri tem lahko pomaga. Kozmična energija je manifestirana v vse 'jaze', v vse nas, ki se dojemamo kot individualna bitja. Prav v tem času koronavirusa opažam, da se že začnemo zavedati, kako bistveno bolj povezani smo. Mnogi so me svarili, češ: »Ne moreš v tem času izdati knjige!«, a sem čutila, da to enostavno moram storiti. Knjiga je sama klicala po tem. Želela sem jo posvetiti ljudem, ki jih je koronavirus prizadel. Zato, ker je virus, z vsem kar ga spremlja, zrcalo stanja duha v današnji družbi.

Ja, ljudje se povečini premalo zavedamo svoje duhovne biti, za vas pa je pomembna sfera umetnosti in ustvarjalnosti. Kakšen je občutek, ko spregovori duša?

Ko spregovori duša, stvarstvo poje. Duša nas nenehno nagovarja, nam pošilja signale in trka vedno močnejše. A ko se 'prebije' v naše zavedanje, ko si jo resnično dovolimo sprejeti v naročje našega življenja, je to neopisljiva izkušnja. V eni akašejki sem zapisala: »Duša tava, dokler drugi vplivajo na njeno smer.« Potrebno se ji je torej predati in je ne zavirati z umom, ki nas oddaljuje od nje. Mi smo tisti, ki ji moramo dopustiti, da nas vodi. Zakaj? »Duše ne zanima uspeh, ker prinaša preživetje. Zanima jo bivanje, ker pomeni življenje.« Ta akašejka govori o tem, da uspeh nima nič skupnega z dušo. Lahko smo v življenju zelo uspešni, dosegamo zavidljive cilje, a še vedno nismo srečni, ker zadovoljujemo um in ne duše. Naša duša želi živeti, biti svobodna. Ko spregovori, živi v miru, zavedanju, ljubezni, resnici. Osrediščena je na tukaj in zdaj, povezana z doživljanjem tišine in ljubezni do sebe, drugih in vsega sveta.

Imate kdaj občutek, da je duhovna dimenzija človeka danes za mnoge še vedno tabu? Je v javnosti v tem kontekstu še vedno prisotna stigma?

Spodbudno je, da imamo danes na voljo vrsto duhovnih vsebin, a hkrati se je treba zavedati, da zato na nas preži precej nevarnosti, treba je ločiti zrnje od plevela. Ni bližnjic, duhovnih dimenzij se ne odkriva z danes na jutri. Posledično se lahko celo oddaljimo od njih in to moramo vedeti, ko segamo po različnih ponujenih seminarjih, izobraževanjih in knjigah. Stigme in etiketiranja prežemajo vsa področja našega življenja, a vsekakor postajamo čedalje bolj odprti za drugačno, nepoznano. Čas, ki ga živimo, nam je pokazal, da način, po katerem smo večinoma živeli doslej, ne zadovoljuje naše duše. Zato se pogosteje podajamo v neznano, potovanje vase je vedno potovanje v neznano. Med akašejkami se mi je zapisala misel, ki pravi, da smo si najbolj podobni, ko smo sami, ko nas nihče ne gleda. A pomembno je spregovoriti, s tem ne odpiramo samo sebe, ampak aktivno soustvarjamo prostor, v katerem živimo. Čas je za samorefleksijo in streznitev. Zemlja se je ustavila, z njo tudi človek in to je sijajna priložnost za kolektivno novo rojstvo, za novega človeka. Čas je za novo definicijo človeka in s tem sveta.

Za vas bi lahko rekli, da za vsako čutenje, energijo in duhovno frekvenco iščete razlago v znanstveni teoriji. Je mogoče najti povezavo za vsak človekov občutek?

Tudi tega sem se dotaknila v akašejkah. Ko iščemo znanstvene dokaze, je bistveno upoštevati, da tudi zavedanje znanstvenika raste. Bolj ko bo dozoreval, več dokazov bo našel in to je nedokončana zgodba. Znanstveni inštrumenti izmerijo, kar so sposobni izmeriti. Vajeni smo uporabljati tehnologijo, da dobimo potrditve našega uma. Pomembno je vedeti, da imamo vsi fantastičen inštrument in to je naše telo. Treba mu bo zaupati in zdaj je čas, da se temu prepustimo. Energiji, ki je v nas, moramo dovoliti, da nas vodi in uči.

Verjetno bi nam prav ta energija lahko pomagala pri zahtevnih gospodarskih, političnih, socialnih, okoljevarstvenih in drugih izzivih, ki nas bodo čakali v času po virusu ... Pri svojem dosedanjem delu ste se lotili različnih družbeno odgovornih projektov. Na katerega ste najbolj ponosni?

V vsak produkt vnašamo svojo energijo, v njem je zajeta esenca vsakega delavca. Zdaj nam je to pokazal zelo praktičen, viden aspekt, nevidno energijo pa moramo ponovno odkriti. Verjetno smo tudi tik pred pragom nove tehnološke revolucije, ki se je že dolgo napovedovala, splet je že zdaj zelo obremenjen in verjetno bo sledila integracija tehnoloških novitet. Te nas lahko še tesneje zaprejo v kletko in tudi zato je pomembno predhodno vzpostaviti ustrezno zavedanje. Napredne starodavne civilizacije uma niso uporabljale na način, kot ga uporablja sodoben človek, delovali so jim čuti in sposobnosti, ki so v nas trenutno zamrznjeni. Za to obstajajo številni dokazi in prav k temu se moramo vrniti. Na kateri svoj dosedANJI projekt sem najbolj ponosna? Na meni je največji pečat pustil projekt Pobegi mladih iz Golega otoka. Nastal je ob obeleževanju spomina na prve deportirance na Goli otok. Vključeval je tudi natečaj, v katerem so mladi pisali eseje, tudi v smislu metafore na današnjo družbo. V drugem delu projekta smo se odpravili na otok in v enem tednu iz kamnov zložili ogromen napis 'Kamen na kamen, opet samo kamen'. Gre za verz hrvaškega pesnika Andrije Vučemila, ki je bil dvakrat zaprt na Golem otoku. Preden smo se štirje umetniki odpravili tja, sem mu poslala elektronsko pošto, da bi pridobila njegovo dovoljenje za postavitve napisa v zbiralniku vode, pa mi ni odgovoril. Bila sem v dilemi, kaj storiti, a smo se, kot mladi nadobudni ustvarjalci, odločili, da napis vseeno postavimo. Delali smo v vročini, uporabljali orodje, ki smo ga našli tam, bilo je hudo, živci so nam popuščali, začeli smo se medsebojno maltretirati in otok smo zapustili popolnoma skregani. Dva meseca kasneje smo se zavedli, da je v nas prišla energija otoka, da smo se obnašali natanko tako, kot so se obnašali v svinčenih časih. No, pol leta kasneje pa smo preko spleta po naključju naleteli na vrsto člankov v hrvaškem časopisu, bilo je objavljenih tudi nekaj intervjujev z gospodom Vučemilom (umrl je februarja 2020 – op. p.). Nisem vedela, da je bil kasneje vodič po otoku in v enem od vodenj je odkril tudi naš napis. V intervjuju je izjavil, da je 'dobil najlepše darilo v svojem življenju', s kamni zapisan svoj verz. Rekel je, da se je ob njem zjokal in da so ga prej v zvezi s tem kontaktirali 'neki nori Slovenci', pa ni odgovoril. V okviru projekta smo organizirali okroglo mizo in posneli video, pri čemer nam je pomagala takratna kulturna ministrica Majda Širca, ki nam je odstopila tudi nekaj svojih posnetkov iz dokumentarnega filma, ki ga je še kot novinarka nacionalne televizije posnela na Golem otoku in Sv. Grgurju. Pri projektu smo sodelovali tudi z dvema Slovencema, ki sta preživela izkušnjo Golega otoka. Eden izmed njiju, slikar in literat, je po hudi izkušnji iz sebe 'potegnil' popolnoma novega človeka, srečnega, veselega. Drugi pa se je zaprl v svoj sovražen svet, iz katerega nikakor ne more. Zanimivo je bilo tudi to, da smo na spletu zatem našli precej dokumentarcev, ki so posneli našo konstrukcijo z zanimivo obrazložitvijo, da so napis postavili 'zadnji deportiranci, ko so zapuščali otok'.

Življenje je pred človeštvo postavilo že mnogo preizkušenj, dodaja pa vedno nove, poleg zadnje s koronavirusom nas vse bolj ogrožajo tudi podnebne spremembe, na primer. Mislite, da bo človek na zdajšnji stopnji zavesti kos neljubim dogodkom, ki so praktično neizbežni?

Ne. S tem zavedanjem, ki ga imamo danes, vsem izzivom ne bomo kos, jasno je, da temu že zdaj nismo. Na zelo resne razmere se masovno odzivamo z nekonstruktivno kritiko, obtoževanjem, norčevanjem. Ta način ne vodi nikamor, pojavljajo se kolektivne psihoze, strahovi, to je potrebno preseči. Ta položaj moramo sprejeti in se dvigniti na višjo raven in pričeti ukrepati pri sebi, da se bo rodila drugačna, človeški naravi bližja družba.

Očitno bomo morali kolektivno prevrednotiti dosedanje vrednote, ki nas še vedno sidrajo v gonjo za materialnimi dobrinami. Česa bi nas morala naučiti izkušnja s koronavirusom?

Za vsako zunanje dogajanje, ravnanje, ki smo mu priča, je vzvod v našem notranjem svetu. Tudi obratno drži, namreč, vsako zunanje se reflektira v našem notranjem svetu. Koronavirus kot družbeni pojav nas uči, da zunanje in notranje potekata vzajemno in skupaj tvorita celoto. Razlik v družbi, na način, kot so nam posredovane, kot jih dojemamo, ne moremo več živeti. Črno, belo, levi, desni, to služi zgolj komunikaciji in ne prepoznavanju ustrojenosti sveta. Poglejmo palico, denimo, ni važno, kaj je zgoraj, spodaj, levo, desno. Ne glede na to, kako jo obrnemo, je palica še vedno palica. Na to pozabljamo, na celoto oziroma še bolje, na celovitost. V teh težkih trenutkih ne glejmo na materialne in osebne koristi, delovati moramo skupaj in sinhrono. Ampak te sinhronosti nam ne more dati nobena družba, če je sami, vsak zase, ne bomo ozaveštili. V nas je odgovornost, da položaj spremenimo. Ne ustvarjajmo povpraševanja po tistem, česar nočemo, pa se bo vse spremenilo. In dopustimo možnost, da obstaja znanje, ki nam je bilo do zdaj nedoumljivo. Zgodovina človeštva je pokazala, kako so se kralji in različni vladarji posluževali znanja različnih mistikov, gurudev in drugih. Zanimiv je primer Tita. Širši javnosti ni znano, da je bil okultist najvišje, 33. stopnje. V Sloveniji smo do nedavnega imeli okultista 14. stopnje, a je žal že pokojni. S temi primeri želim povedati, da obstajajo različna dragocena znanja. Slednja zahtevajo, da so ljudje, ki jih uporabljajo, glasniki morale, resnice z visokim duhovnim zavedanjem. Le tako se tovrstna znanja ne izkoriščajo za manipulacijo. Svoboda in dostop do zavedanja se začneta v nas. V nas in nikjer drugje.

Nas bodo vaše akašejke v knjigi Modróko zbudile? Kdaj bodo med ljudmi?

V začetku aprila. Prepustiti se moramo, da nas bo vsebina knjige poklicala. Lahko jo bomo odprli na kateri koli strani. Pomembno je, da bomo pri tem odprti, da bomo začutili njeno energijo, vibracijo, harmonijo in energetski zapis, ki je posredovan iz Akaše in se prenaša ne glede na prostor in čas. Prepričana sem, da bodo ljudje ob branju začutili frekvenco, če se bodo le prepustili. Poznamo na tisoče pravil in napotkov kako živeti, a akašejke so resnice, ki izvirajo iz Akaše. Zdaj je idealen čas, da se ustavimo, preberemo kakšno misel, ki nam bo odprla svetlobo in drugačno duhovno dimenzijo, dostopno vsem.

Knjiga Modróko bo pod okriljem založbe KUD AAC Zrakogled in Hyperion v uredništvu Gašperja Maleja predvidoma izšla čez deset dni, v tednu od 17. do 24. aprila, o čemer vas bomo še obvestili.

Pripravila Helena Peternel Pečauer

Foto: Peter Giodani